

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

เรื่อง เจ้าจิวลิ่งน้อย ๒

ครูเกศวลี มะลิโชติ

กระดิ่งวิเศษ

ไทย

คาดคะเนเหตุการณ์
จากเรื่องที่อ่าน
โดยระบุเหตุผลประกอบ

กิจกรรม

แบ่งกลุ่ม ร่วมอ่าน

ร่วมคาดคะเนเหตุการณ์

ร่วมนำเสนอ

คาดคะเนเหตุการณ์
จากการอ่านนิทาน
เรื่อง เจ้าจิวถึงน้อย

นิทาน เรื่อง เจ้าจิวลิ่งน้อย

ในป่าแห่งหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยอาหารสำหรับสัตว์ป่าน้อยใหญ่มากมาย และสัตว์ป่าเหล่านั้นก็มาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น เสือ ช้าง กระต่าย สิงโต เก้ง กวาง งูและนกนานาชนิด รวมทั้งลิงครอบครัวนี้มีพ่อลิง แม่ลิง และลูกลิงอีกสองตัว ลูกลิงตัวที่มีชื่อว่า เจ้าจ้อ ส่วนตัวน้องชื่อว่า เจ้าจิว

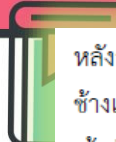
เจ้าจ้อและเจ้าจิวจะมีนิสัยที่แตกต่างกันมาก เจ้าจ้อตัวพี่เป็นลิงที่ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านทุกวัน ถ้ามีเวลาว่างก็จะไปออกกำลังกายกับพวกเพื่อนๆ จึงทำให้เจ้าจ้อเป็นลิงที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ซึ่งต่างจากเจ้าจิวตัวน้องมีนิสัยชอบกินขี้เกียจและนอนทุกๆ วันไม่เคยออกกำลังกายและช่วยพ่อแม่ทำงานเลย เจ้าจิวจึงเป็นลิงที่อ้วนกลมปวยบ่อย พ่อแม่และเจ้าจ้อจะคอยสั่งสอนตักเตือนให้รู้จักทำงานและไปออกกำลังกายบ้าง เจ้าจิวก็ไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับการอบรม จึงทำให้พ่อแม่ลิงกลุ่มใจมากเพราะความรักลูกเห็นความประพฤติของเจ้าจิวไม่เป็นดังที่อบรมสั่งสอน จึงปรึกษากันหาวิธีที่จะแก้ไขปรับปรุงความประพฤติและนิสัยของเจ้าจิว “เราจะแก้ไขพฤติกรรมเจ้าจิวกันอย่างไรดีละแม่ คือถ้าเราชินปล่อยไปแบบนี้เจ้าจิวคงทำงานไม่เป็นหากินเองไม่ได้ และแถมยังกินกับนอนจนตัวอ้วนมากๆ เดินไปไหนลำบากแน่ๆ” พ่อลิงคุยกับแม่ลิง “ก็นั่นสิพ่อเราไปหาลุงช้างปรึกษาเค้าดูเผื่อลุงช้างตัวใหญ่เจ้าจิวจะเกรงขามและเชื่อฟังลุงช้างบ้างนะ” แม่ลิงให้ความเห็น

“ดีเหมือนกันลุงช้างคงจะช่วยให้เราได้นะ” พ่อลิงเห็นด้วย “ดีจังนั้นเรารับไปกินเถอะ” แม่ลิงพูดจบก็พากันเดินทางไปพบลุงช้าง

พ่อลิงเมื่อพบลุงช้างก็ขอร้องให้ลุงช้างมาอบรมสั่งสอนตักเตือนเจ้าจิวให้มีนิสัยและพฤติกรรมขยันมีความรับผิดชอบรู้หน้าที่ดีขึ้น ลุงช้างสงสารพ่อแม่ลิงจึงรับปากจะมาช่วยสั่งสอนเจ้าจิว “เอาตกลงอย่างนี้ก็แล้วกัน วันพรุ่งนี้ฉันจะไปตักเตือนเจ้าจิวให้เอง” พ่อแม่ลิงดีใจมากต่างขอบคุณลุงช้างที่รับปากจะช่วย ลุงช้างจึงบอกว่า “ไม่เป็นไร พวกเราเองและอยู่ในป่าเดียวกันมีอะไรก็ต้องช่วยเหลือกัน” พ่อแม่ลิงจึงลากลุงช้างกลับด้วยความดีใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นลุงช้างมาที่บ้านลิง พ่อแม่ลิงและเจ้าจ้อออกมาต้อนรับ ลุงช้างชมเจ้าจ้อว่าเป็นลิงที่น่ารักรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรงว่องไว เจ้าจ้อได้ยินดังนั้นก็ดีใจยิ้มอย่างมีความสุข ลุงช้างไม่เห็นเจ้าจิวจึงถามว่า “อ้าวแล้วนี่เจ้าจิวอยู่ที่ไหนเล่า” เจ้าจ้อตอบ “เจ้าจียังนอนหลับอยู่ในห้อง” ลุงช้างจึงขอเข้าไปดูเจ้าจิวที่นอนอยู่และปลุกเจ้าจิวหลายครั้ง เจ้าจิวก็ไม่ยอมตื่น ลุงช้างจึงแผดเสียงร้องดังเปรี้ยงๆ ทำให้เจ้าจิวตกใจตื่นและเห็นช้างตัวใหญ่นิน้องอยู่ใกล้ๆ ก็ตกใจกลัวแทบเป็นลม ลุงช้างถามเจ้าจิวด้วยเสียงดังมากกว่า “เจ้านอนตื่นสายทุกวันเลยรี” เจ้าจิวตอบ “ครับ” ด้วยเสียงสั่นหวาดกลัว “ฉันเห็นพ่อแม่พี่ชายเธอออกทำงานแต่เช้าทุกวัน แต่เธอกลับมานอนหลับอย่างสบายอยู่บนเตียงนี่ แบบนี้เป็นตัวอย่างสิงไม่ดีไม่น่ารักเลยนะ” “เจ้านึกกับนอนดูตัวเจ้าจ้ออ้วนกลมเกินไปไม่รู้รู้จักออกกำลังกายรักษาสุขภาพเลยนะเจ้าจิว”

หลังจากนั้นมาเจ้าจิวก็ประพฤติปฏิบัติตัวใหม่โดยทำตามคำสอนของลุงช้างเป็นอย่างดี เขาช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่างและไปออกกำลังกายกับเจ้าจ้อทุกวัน

เจ้าจิวประพฤติปฏิบัติตามที่ลุงช้างสอนได้ไม่นาน ก็ทำตัวแบบเดิมที่เคยทำโดยเห็นว่าลุงช้างไม่ค่อยมาบ้านตนอีกความกลัวก็ค่อยๆ หายไป แต่คราวนี้เจ้าจิวกินจุมากกว่าเดิมและแถมนอนทั้งวัน พ่อแม่ลึงก็กลุ้มใจมากเป็นทุกซึกไม่รู้จะแก้นิสัยเจ้าจิวอย่างไร ได้แต่ไประบายความทุกข์นี้ให้เพื่อนสัตว์ต่างๆ ฟังจนเรื่องราวนี้ได้ไปถึงหูเสือใหญ่ เสือจึงสั่งให้พ่อแม่ลึงไปพบที่ถ้ำ พ่อแม่ลึงตกใจก็รีบไปพบเสือด้วยความหวาดกลัว เสือยิ้มอย่างใจดีและพูดด้วยเมตตาว่า “เจ้าทั้งสองไม่ต้องกลัวเราหรอกที่เรียกให้เจ้ามาพบนี้เพราะอยากรู้เรื่องเจ้าจิวเท่านั้น” พ่อแม่ลึงทั้งสองเล่าเรื่องให้ฟังจนจบเสือจึงพูดว่า “เอาละเจ้าทั้งสองไม่ต้องทุกข์ใจข้าจะดัดนิสัยข้าเถียงเจ้าจิวให้เอง พรุ่งนี้ให้มาพบข้าที่นี้ตามลำพังนะ”

วันรุ่งขึ้น แม่ลึงปลุกเจ้าจิวแต่เช้า ปลุกอย่างไรเจ้าจิวก็ไม่ตื่น เจ้าจ้อมาช่วยปลุกเขย่าตัวแรงๆ ก็ยังไม่ยอมตื่น กระทั่งพ่อลึงจึงพูดใส่หูเจ้าจิวว่า “เสือใหญ่เจ้าป่าต้องการให้เจ้าจิวไปพบ” เจ้าจิวตกใจมาก ลืมตารีบถามพ่อว่า “ท่านเสือมีธุระอะไรกับฉัน” พ่อลึงตอบ “พ่อก็ไม่รู้มีเรื่องอะไรแกร็บไปเถาะป่านนี้ท่านคงคอยเจ้านานแล้ว” เจ้าจิวรู้ว่าเสือใหญ่เจ้าป่าดุร้ายมากจึงอ่อนน้อมให้พ่อแม่และเจ้าจ้อไปด้วยกัน

แต่พ่อลึงบอกว่า “ลูกจะต้องไปตามลำพังไม่ให้ใครไปด้วยนี่เป็นคำสั่งของเสือใหญ่เจ้าป่า”

“นี่ถ้าเสือใหญ่กินเราแล้วเราจะทำอย่างไรได้กลับมาบ้านหาพ่อแม่และพี่เป็นแน่” เจ้าจิวคิดและนึกหวาดกลัวไปต่างๆ นานา เจ้าจิวเดินร้องไห้ไปตามลำพังจนถึงถ้ำเสือ ยิ่งเห็นเสือตัวใหญ่ท่าทางดุร้ายเจ้าจิวยิ่งกลัว เสือพูดกับเจ้าจิวด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าได้ยินชื่อเสียงของเจ้ามานานแล้วเรื่องข้าเถียงเจ้าแต่กินกับนอนนี่เองเจ้าจึงตัวอ้วนกลมขนาดนี้” “เนื้อเจ้าคงหวานดีนะข้าอยากกินเจ้าเสียแล้วสิ” เจ้าจิวได้ยินดังนั้นก็ร้องไห้โฮพูดว่า “ท่านเจ้าป่าโปรดเมตตาข้าเถิดอย่ากินข้าเลย ถ้าข้าตายพ่อแม่พี่ชายข้าคงจะเสียใจมากพวกเขารักข้ามาก” “เจ้าเป็นลิงเล็กที่ข้าเถียงขนาดนี้พวกเขายังรักเจ้าอีกหรือ” เสือถามเจ้าจิวร้องไห้เสียงดัง “ใช่พวกเขารักข้ามากจริงๆ ที่ข้าเถียงจนเสียใจไม่ที่ท่านเจ้าป่าข้าสัญญาว่าต่อจากนี้ไปข้าจะไม่เถียงจะช่วยพ่อแม่และพี่ทำงานและรู้จักออกกำลังกายได้โปรดอย่ากินข้าเลยนะ” เสือได้ฟังเจ้าจิวร้องขอจึงบอกว่า “เอาละๆ เป็นอันว่าตกลงข้าให้โอกาสเจ้ากลับไปปฏิบัติตัวเสียใหม่ เจ้าต้องทำตามสัญญาแต่ถ้าวันใดเจ้าทำตัวไม่ดีอีก ข้าจะจับเจ้ากินทันที จำคำของข้าให้ดี ตกลงเจ้าจำไว้นะ ไปเจ้ากลับไปได้แล้ว”

ตั้งแต่นั้นมาเจ้าจิวก็ปรับตัวเปลี่ยนนิสัยไปในทางที่ดีช่วยพ่อแม่และ
เจ้าจ๋อพี่ทำงานทุกอย่างพอมีเวลาว่างก็ชวนเจ้าจ๋อพี่ไปออกกำลังกายกับ
เพื่อนๆ นับตั้งแต่นั้นมาครอบครัวลึงก็อยู่กันอย่างมีความสุข และมี
สุขภาพแข็งแรง

โครงการสื่อ ๖๐ พรรษา
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นิทาน

เรื่อง เจ้าจิวลิงน้อย

ในป่าแห่งหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยอาหาร
สำหรับสัตว์ป่าน้อยใหญ่มากมาย และสัตว์ป่า
เหล่านั้นก็มาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น เลือ
ช้าง กระต๊อง สิ้งโต เก้ง กวาง งู และนก
นานาชนิด รวมทั้งลิงครอบครัวนี้

มีพ่อลิง แม่ลิง และลูกลิงอีกสองตัว
ลูกลิงตัวพี่มีชื่อว่า เจ้าจ้อ ส่วนตัวน้องชื่อว่า
เจ้าจิว เจ้าจ้อและเจ้าจิวจะมีนิสัยที่แตกต่าง
กันมาก เจ้าจ้อตัวพี่เป็นลิงที่ช่วยพ่อแม่

ทำงานบ้านทุกวัน

ถ้ามีเวลาว่างก็จะไปออกกำลังกาย
กับพวกเพื่อน ๆ จึงทำให้เจ้าจ๋อเป็นลิง
ที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ซึ่งต่างจากเจ้าจิว
ตัวน้องมีนิสัยชอบกินขี้เกี๋ยจและนอนทุก ๆ วัน
ไม่เคยออกกำลังกายและช่วยพ่อแม่ทำงานเลย

เจ้าจิว⁺จึงเป็นลิงที่อ้วนกลมป่วยบ่อย
พ่อแม่และเจ้าจ้อจะคอยสั่งสอนตักเตือน
ให้รู้จักทำงานและไปออกกำลังกายบ้าง
เจ้าจิว⁺ก็ไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตาม
ที่ได้รับการอบรม

จึงทำให้พ่อแม่ถึงกลุ้มใจมากเพราะความรัก
ลูกเห็นความประพฤติของเจ้าจ๊วไม่เป็นดังที่
อบรมสั่งสอน จึงปรึกษากันหาวิธีที่จะแก้ไข
ปรับปรุงความประพฤติและนิสัยของเจ้าจ๊ว

“เราจะแก้ไขพฤติกรรมเจ้าจู้วกันอย่างไรดี
ล่ะแม่ คือถ้าเราขึ้นปล่อยไปแบบนี้
เจ้าจู้วคงทำงานไม่เป็นหากินเองไม่ได้
และแถมยังกินกับนอนจนตัวอ้วนมาก ๆ
เดินไปไหนลำบากแน่ ๆ”

พ่อลิงคุยกับแม่ลิง “ก็นั่นสิพ่อเราไปหา
ลุงช้างปรึกษาเค้าดูเผื่อลุงช้างตัวใหญ่
เจ้าจิ๋วจะเกรงขามและเชื่อฟังลุงช้างบ้างนะ”

แม่ลิงให้ความเห็น

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เจ้าจิวจะกลัวลุงช้างหรือไม่
เพราะเหตุใด

“ดีเหมือนกันลุงช้างคงจะช่วยเราได้ล่ะ”
พ่อลิงเห็นด้วย “ดีจ้ะ งั้นเรารีบไปกันเถอะ”
แม่ลิงพูดจบก็พากันเดินทางไปพบลุงช้าง

พ่อถึงเมื่อพบลุงข้างก็ขอร้องให้ลุงข้าง
มาอบรมสั่งสอนตักเตือนเจ้าจิวให้มีนิสัย
และพฤติกรรมขยันมีความรับผิดชอบรู้หน้าที่
ดีขึ้น ลุงข้างส่งสารพ่อแม่ถึงจึงรับปาก
จะมาช่วยสั่งสอนเจ้าจิว

“เอาตกลงอย่างนี้ก็แล้วกัน วันพรุ่งนี้
ฉันจะไปตัดเตือนเจ้าจิ๋วให้เอง” พ่อแม่ลิงดีใจ
มากต่างขอบคุณลุงช้างที่รับปากจะช่วย
ลุงช้างจึงบอกว่า “ไม่เป็นไรๆ เรากันเองและ
อยู่ในป่าเดียวกันมีอะไรก็ต้องช่วยเหลือกัน”
พ่อแม่ลิงจึงลาลุงช้างกลับด้วยความดีใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นลุงช้างมาที่บ้านลิง พ่อแม่ลิง
และเจ้าจ๋อออกมาต้อนรับ ลุงช้างชมเจ้าจ๋อว่า
เป็นลิงที่น่ารักรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรงว่องไว
เจ้าจ๋อได้ยินดังนั้นก็ดีใจยิ้มอย่างมีความสุข

ลุงช้างไม่เห็นเจ้าจิวจึงถามว่า “อ้าวแล้วนี่เจ้า
จิวอยู่ที่ไหนเล่า” เจ้าจิวตอบ “เจ้าจิวยังนอน
หลับอยู่ในห้อง” ลุงช้างจึงขอเข้าไปดูเจ้าจิว
ที่นอนอยู่และปลุกเจ้าจิวหลายครั้ง
เจ้าจิวก็ไม่ยอมตื่น

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เจ้าจ๊วจะตื่นหรือไม่
เพราะเหตุใด

ลุงข้างจึงแผดเสียงร้องดังแปรัน ๆ ทำให้เจ้าจิว
ตกใจตื่นและเห็นข้างตัวใหญ่ยืนจ้องอยู่ใกล้ ๆ
ก็ตกใจกลัวแทบเป็นลม ลุงข้างถามเจ้าจิวด้วย
เสียงดังมากกว่า “เจ้านี้นอนตื่นสายทุกวันเลยรี”
เจ้าจิวตอบ “ครับ” ด้วยเสียงสั่นหวาดกลัว

“ฉันเห็นพ่อแม่พี่ชายเธอออกทำงานแต่เช้า
ทุกวัน แต่เธอกลับมานอนหลับอย่างสบายอยู่
บนเตียงนี้ แบบนี้เป็นตัวอย่างสิ่งไม่ดีไม่น่ารัก
เลยนะ เจ้านี่กินกับนอนดูตัวเจ้าชิววนกลม
เกินไปไม่รู้จักออกกำลังกายรักษาสุขภาพเลย
นะเจ้าจิว”

หลังจากนั้นมาเจ้าจ๊วก็ประพฤติปฏิบัติตัวใหม่
โดยทำตามคำสอนของลุงช้างเป็นอย่างดี เขา
ช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่างและไปออกกำลัง
กายกับเจ้าจ้อพีทุกวันเจ้าจ๊วประพฤติปฏิบัติ
ตามที่ลุงช้างสอนได้ไม่นาน

ก็ทำตัวแบบเดิมที่เคยทำโดยเห็นว่าลุงช้าง
ไม่ค่อยมาบ้านตนอีกความกลัวก็ค่อยๆ หายไป
แต่คราวนี้เจ้าจ๊ว⁺กินจุมากกว่าเดิมและแถมนอน
ทั้งวัน พ่อแม่ถึงก็กลุ้มใจมากเป็นทุกข์ไม่รู้จะแก้
นิสัยเจ้าจ๊ว⁺อย่างไร ได้แต่ไประบายนความทุกข์นี้
ให้เพื่อนสัตว์ต่าง ๆ ฟัง

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เพื่อนสัตว์ต่าง ๆ จะให้
คำแนะนำอย่างไรบ้าง

จนเรื่องราวนี้ได้ไปถึงหูเสือใหญ่ เสือจึงสั่งให้
พ่อแม่อิงไปพบที่ถ้ำ พ่อแม่อิงตกใจก็รีบไปพบ
เสือด้วยความหวาดกลัว เสือยิ้มอย่างใจดีและ
พูดด้วยเมตตาว่า “เจ้าทั้งสองไม่ต้องกลัวเรา
หรอกที่เรียกให้เจ้ามาพบนี่เพราะอยากรู้เรื่อง
เจ้าจิวเท่านั้น”

พ่อแม่ทั้งสองเล่าเรื่องให้ฟังจนจบเลื่อจึงพูด
ว่า “เอาละเจ้าทั้งสองไม่ต้องทุกข์ใจข้าจะตัด
นิสสัยขี้เกียจเจ้าจิ๋วให้เอง พรุ่งนี้ให้มาพบข้าที่นี่
ตามลำพังนะ” วันรุ่งขึ้น แม่ลิงปลุกเจ้าจิ๋วแต่
เช้า ปลุกอย่างไรเจ้าจิ๋วก็ไม่ตื่น

เจ้าจ๋อมาช่วยปลุกเขย่าตัวแรงๆ ก็ยังไม่ยอม
ตื่น กระทั่งพ่อถึงจึงพูดใส่หูเจ้าจ๋อว่า “เลื้อใหญ่
เจ้าป่าต้องการให้เจ้าจ๋อไปพบ” เจ้าจ๋อตกใจ
มากลืมนารีบถามพ่อว่า “ท่านเลื้อมีธุระอะไร
กับฉัน”

พ่อถึงตอบ “พ่อก็ไม่รู้มีเรื่องอะไรแกริบไปเถอะ
ปานนี้ท่านคงคอยเจ้านานแล้ว” เจ้าจิ๋วรู้ว่าเสีย
ใหญ่เจ้าป่าดุร้ายมากจึงอ่อนวอนให้พ่อแม่
และเจ้าจ๋อไปด้วยกัน

แต่พ่อลึงบอกว่า “ลูกจะต้องไปตามลำพังไม่ให้
พาใครไปด้วย นี่เป็นคำสั่งของเสือใหญ่เจ้าป่า”
“นี่ถ้าเสือใหญ่กินเราแล้วเราจะทำอย่างไรไม่ได้
กลับมาบ้านหาพ่อแม่และพี่เป็นแน่” เจ้าจิวคิด
และนึกหวาดกลัวไปต่างๆนาๆ

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เจ้าจ๊วจะไปพบหรือไม่
เพราะเหตุใด

เจ้าจ้าวเดินร้องไห้ไปตามลำพังจนถึงถ้ำเสือ
ยังเห็นเสือตัวใหญ่ท่าทางดุร้ายเจ้าจ้าวยิ่งกลัว
เสือพูดกับเจ้าจ้าวด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าได้ยิน
ชื่อเสียงของเจ้ามานานแล้วเรื่องข้าก็เกี่ยวเอาแต่
กินกับนอนนี่เองเจ้าจึงตัวอ้วนกลมขนาดนี้ เนื้อ
เจ้าคงหวานดีนะข้าอยากกินเจ้าเสียแล้วสิ”

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เสือใหญ่จะกินเจ้าจ๋ว
หรือไม่ เพราะเหตุใด

เจ้าจ้าวได้ยืนดั่งนั้นก็ร้องไห้โฮพูดว่า “ท่านเจ้า
ปาโปรดเมตตาข้าเถิดอย่ากินข้าเลย ถ้าข้าตาย
พ่อแม่พี่ชายข้าคงจะเสียใจมากพวกเขารักข้า
มาก” “เจ้าเป็นลิงเล็กที่ขี้เกียจขนาดนี้พวกเขา
ยังรักเจ้าอีกหรือ” เลือถาม
เจ้าจ้าวร้องไห้เสียงดัง

“ใช้พวกเขารักข้ามากทั้งๆ ที่ข้าชี้แจงจนฉะ
ไม่ดีท่านเจ้าปาข้าสัญญาว่าต่อจากนี้ไปข้าจะ
ไม่ชี้แจงจะช่วยพ่อแม่และพี่ทำงานและรู้จัก
ออกกำลังกายได้โปรดอย่ากินข้าเลยนะ”
เสื่อได้ฟังเจ้าจิ๋วร้องขอจึงบอกว่า

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เสือใหญ่จะบอกเจ้าจิ้ง
ว่าอย่างไร

“เฮาละะๆ เป็นอันว่าตกลงข้าให้โอกาสเจ้า
กลับไปปฏิบัติตัวเสียใหม่เจ้าต้องทำตามสัญญา
แต่ถ้าวันใดเจ้าทำตัวไม่ดีอีก ข้าจะจับเจ้ากิน
หนังที่จำคำของข้าให้ดี ตกลงเจ้าจำไว้นะ ไปเจ้า
กลับไปได้แล้ว”

คาดคะเนเหตุการณ์

นักเรียนคิดว่า
เจ้าจิ้งก่กลับไปแล้ว
จะปฏิบัติตนอย่างไร

ตั้งแต่นั้นมาเจ้าจิวก็ปรับตัวเปลี่ยนนิสัยไป
ในทางที่ดีช่วยพ่อแม่และเจ้าจ้อพี่ทำงานทุก
อย่างพอมีเวลาว่างก็ชวนเจ้าจ้อพี่ไปออกกำลัง
กายกับเพื่อนๆ นับตั้งแต่นั้นมาครอบครัวลิ่งก็
อยู่กันอย่างมีความสุข และมีสุขภาพแข็งแรง

ใบงานที่ ๐๗ ตอบคำถาม

คำชี้แจง

ตอบคำถามจากเรื่อง
เจ้าจิวถึงน้อย

ใบงานที่ ๐๗
ตอบคำถาม

คำชี้แจง ตอบคำถามจากเรื่อง เจ้าจิวลิ่งน้อย

๑. ทำไมเจ้าจิวจึงตัวอ้วนกลม ไม่แข็งแรง

.....
.....

๒. ลูกช้างแผดเสียงร้องแปร่น ๆ เพื่ออะไร

.....
.....

๓. เจ้าจิวมีร่างกายแข็งแรงขึ้น เพราะเหตุใด

.....
.....